

Елисавета Багряна

Пасторал

ДОКАТО ШУМИ над нас шатъра на зеления дъб
и като ясно море се вълнува младата трева,
докато слънцето догори върху планинския ръб
и кукувицата отчете – нашия живот, невям...

Доде трае този ден, който не ще се върне за нас,
притвори очи за миг и изслушай – като на шега –
старинния пасторал, нежен като песента на саз,
изпят преди много векове – като че от мен сега.

ТИ, КОЙТО в летния зной уморено от пътя не бягаш
и като мене, в леса – хладен не дириш подслон.
Ти, който носиш в ръце, като жезъл, попятна тояга,
който по хълма вървиш – сякаш възлизаш на трон.

Кой е рода ти, не знам, но ела – и от дъбови листи
аз ще ти сложа венец. Кой си, не искам да знам:
Пан, олимпийец, пират ли, дошъл сред водите златисти
белите кораби ти пепел да сториш и плам...
Слушай: царица да бях, бих ти дала аз своето племе,
вожд да му бъдеш и цар – ти, моя поглед сразил. –
Пастирка малка сега – е сирашкия жребий мой земен,
стадото мое брой – три само бели кози...

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11705>]